

אם האנושות כולה תאבד

מאנגלית: ליאור שטרנברג

שרה טיזדייל נולדה בשנת 1884 בסנט לואיס. היא פרסמה כמה ספרי שירה שהקנו לה מעמד והכרה ציבורית. בשנת 1917 הייתה לזוכה הראשונה בפוליצר על ספר שיריה **שירי אהבה**. בשנת 1933, לאחר התקף קשה של דלקת ריאות, היא התאבדה. שיריה של טיזדייל כתובים בנוסח קלאסי מהודק והם מתאפיינים בטון בהיר ושפה מדויקת, חדה ופשוטה. אין בשירתה סימן לסערות המודרניסטיות שהתנהלו באותה תקופה שבה חיה ופעלה, אבל זהו קולה. ואולי, קצת בדומה לרחל המשוררת שהיא שמה לא אחת בפשטנות ובסנטימנטליות בשל סגנון כתיבתה ונושאה האישיים על רקע הדרמות הגדולות של התקופה, גם טיזדייל מסתירה מאחורי מבע שֶׁלֹו וצלול כוח רב, אישיות חזקה וידיעה ברורה של השירה כפי שהיא רואה אותה. דוגמה לכך מספק השיר "גשמים רבים יבואו", שהפסטורליות שלו מטעה ומחביאה מאחוריה את אימת הכיליון האנושי. איך ייראה עולם ללא בני אדם, שואלת טיזדייל בשיר, והתשובה ישירה ומקפאת דם – מצוין. האנושות כלל לא תחסר. העולם הטבעי, הקמאי, יוסיף להתקיים בשלווה.

הרשת

בְּשִׁירִים רַבִּים נִסִּיתִי
אֶת דְּמוּתְךָ לְלֶכֶד, לִשְׁוֹא.
הֲיָה זֶה כְּמוֹ הַשְּׁלֶכֶתִי רֶשֶׁת
שֶׁל מַלְאִים לְתַפֵּס כּוֹכָב.
כָּאֵלּוּ שְׁטַבְלֹתַי אֶת יָדֵי
וְהֶעֱלִיתִי בָּהֶם מִיָּדַי,
כְּדֵי לְגַלּוֹת שָׁהֶם אֶבְדּוּ
אֶת כְּחוֹל עֵמְקוֹ שֶׁל זֶהָרֶם.

גשמים רכים יבואו

גְּשָׁמִים רִכִּים יָבֹאוּ וְרֵיחַ אֲדָמָה,
וְקוֹלֵן הַמְּנַצֵּץ שֶׁל סְנוּנִיּוֹת יִשְׁמַע.

וְצִפְרִדָּעִים עִם לִילָה יִשִּׁירוּ בְּבִרְכָּה,
וְשִׁזְיף הָבֵר יִלְבִּין בְּרֹטֶט שֶׁל פְּרִיחָה,

אֲדָמִי חֹזֶה יַעֲטוּ נֹצוֹת דְּלוּקוֹת
וּמַעַל הַגָּדֵר יִשְׁתַּגְּעוּ בְּשָׂרִיקוֹת.

יֵאִין מֵהֶם מִי שֶׁעַל הַמְּלַחֲמָה שָׁמַע,
אֵין מִי שִׁיְהֶיָּה לוֹ אֲכַפֶּת אִם הִסְתִּימָה.

לְצַפּוֹר אוֹ עֵץ לֹא יִהְיֶה אֲכַפֶּת,
אִם הָאֲנוּשׁוֹת כָּלָה תֹּאבֵד בְּבֵת אַחַת.

וְהָאֲבִיב, כְּשֶׁעַם שֶׁחַר תִּתְעוֹרֵר,
בְּקֹשִׁי תִדַּע כִּי אֵינָנו יוֹתֵר.

זְקֵנָה

נחלים שָׁרִים בְּאֲבִיב
וּבְקִיץ חֲדָלִים;
אֲנִי שְׁשֻׁרְתִּי בְנֵעוּרִי,
מִמַּעֲטָת בְּמָלִים;
הַנֵּעוּרִים הֵם פֶּלֶג רוּעֵשׁ,
מִפֶּטֶט מַעַל לְאֲדָמָה,
אֲבָל חֲכָמַת הַגִּיל הָעֲצוּבָה
נוֹבֵעֶת בְּדַמְמָה.

אור ירח

הוא לא יפגוע בי עוד לַעֲת שִׁיבָה,
מִרְאֵה גְאוֹת צְרוּבָה בְּאוֹר יָרֵחַ קָר
לֹא יִכְיֶשׂ אוֹתִי כְנֻחֵשִׁים כְּסוּפִים,
עִם הַשָּׁנִים אֶהְיֶה קָרָה וְעֲצוּבָה,
רַק לֵב שָׁמַח הוּא אֲשֶׁר נִשְׁבֵּר.

כָּל־כֶּךָ הִרְבֵּה רוֹצֶה הַלֵּב,
אִם זֶה נִלְמָד, כִּבֵּר יֵשׁ תְּשׁוּבָה.
גָּלִים נוֹפְלִים בְּבִרְקָה קְפָלִים רַפִּים,
אֵךְ הִיפִי הוּא חוֹלָה,
הוא לא יפגוע בי עוד לַעֲת שִׁיבָה.